

ΑΛΙΣ ΠΙΤΕΡΣΟΝ

Όταν τα προγνωστικά είναι εναντίον σου,
τότε είναι που χρειάζεται να ονειρεύεσαι.

Υπέροχο.
The Sunday Times

Ένα τραγούδι
για
το αύριο

ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: A SONG FOR TOMORROW
Από τις Εκδόσεις Simon & Schuster, Λονδίνο 2017

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: Ένα τραγούδι για το αύριο

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Alice Peterson

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αναστάσιος Αργυρίου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Φύλια Μπουγιούκου

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: S&S Art Dept.

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Alice Peterson, 2017

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2018

Πρώτη έκδοση: Ιανουάριος 2018

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2359-3

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2360-9

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΑΛΙΣ ΠΙΤΕΡΣΟΝ

Ένα τραγούδι
για
το αύριο

*Μετάφραση:
Αναστάσιος Αργυρίου*

Για την οικογένεια Μάρτινο

Πρόλογος

Ημερολόγιο της Μέρι

Αύγουστος 1972

Γελάστηκα που πίστεψα ότι η δεύτερη γέννα θα ήταν εύκολη. Λένε ότι ξέρεις τι σε περιμένει. Λοιπόν, ποτέ δε θα μπορούσα να περιμένω ή να φανταστώ αυτούς τους τελευταίους μήνες.

Το δεύτερο παιδί μου γεννήθηκε πρόωρα σε ένα μαιευτήριο του Λονδίνου που το διηύθυναν μοναχές, αλλά είχε κανονικές νοσοκόμες, που ήταν και μαίες. Εκεί γεννήθηκε και ο γιος μου, Τζέικ, πριν από δύο χρόνια. Είχα σοβαρή αιμορραγία, τόσο σοβαρή, που ο μαιευτήρας είπε ότι έπρεπε να πάρει το μωρό αμέσως. Ένιωθα τον φόβο όλων γύρω μου, από της μαίας μέχρι του άντρα μου, Νίκολας. Ο μαιευτήρας είπε ότι η καρδιά του μωρού δυσκολευόταν. Τι εννοούσε όταν έλεγε «δυσκολευόταν»; Μου έκαναν επισκληρίδιο και αναρωτήθηκα γιατί την είχα αρνηθεί στον Τζέικ. Όλος ο πόνος εξαφανίστηκε. Ξαφνικά ένιωσα γαλήνη, αλλά χρειάστηκε μόνο μία ματιά στο πρόσωπο του Νίκολας για να καταλάβω ότι τα πράγματα μόνο καλά δεν πήγαιναν. «Όλα καλά;» ρώτησα την αδερφή Ιβ, λαχταρώντας να με καθησυχάσει. «Κάνουμε το καλύτερο που μπορούμε, Μέρι, προσπάθησε να χαλαρώσεις», είπε. Ήξερα ότι κάτι δεν πήγαινε καθόλου καλά.

Όταν γεννήθηκε το μωρό μου, δεν ήξερα καν αν ήταν κο-

ρίτσι ή αγόρι, γιατί αμέσως το πήραν σε ένα τραπέζι στην άλλη άκρη του δωματίου. Έβλεπα ένα τσούρμο ανθρώπων γύρω του. Ανακουφίστηκα πάρα πολύ όταν το άκουσα να κλαίει και την αδερφή Ιβ να λέει σ' εμένα και τον Νίκο: «Αποκτήσατε κοριτσάκι».

Όμως ακόμη δε μου την έφεραν.

Ο αναισθησιολόγος είπε ότι είχε δει μια κίνηση στην κοιλιά της και φοβήθηκε μήπως υπήρχε κάποια απόφραξη. Είπε ότι έπρεπε να μεταφερθεί σε ένα άλλο νοσοκομείο για να την εξετάσει ειδικός. Αφήστε με να την κρατήσω πριν φύγει, θέλω να δω πώς είναι το κοριτσάκι μου, ήταν το μοναδικό που σκεφτόμουν, αλλά το μόνο που είδα ήταν να την παίρνουν μακριά. «Κι αν δεν τη δούμε ποτέ ξανά;» ρώτησα τον Νίκο. Δεν ήξερε τι να πει και πώς να με παρηγορήσει.

Το επόμενο πρωί η αδερφή Ιβ μάς είπε ότι έπρεπε να μεταφέρουν πάλι το μωρό μας σε άλλο νοσοκομείο, αυτή τη φορά για μια επείγουσα χειρουργική επέμβαση για την αφαίρεση της απόφραξης στο στομάχι της. Ρώτησε τον Νίκο κι εμένα αν είχαμε αποφασίσει πώς θα την ονομάζαμε. «Άλις», είπαμε ταυτόχρονα, φοβούμενοι ότι το ρωτούσε στην περίπτωση που έπρεπε να βαφτιστεί βιαστικά.

Η νύχτα της επέμβασής της ήταν η χειρότερη της ζωής μου. Ο Νίκο κοιμήθηκε μαζί μου στο κρεβάτι. Οι καλόγοιες είπαν ότι αυτό δεν είχε ξαναγίνει! Δεν κοιμηθήκαμε καθόλου. Η Άλις έβγαλε τη νύχτα, πριν ο αγαπημένος μας γιατρός έρθει το επόμενο πρωί να μας πει πώς είχε πάει η επέμβαση. Κάθισε στο κρεβάτι μου και μίλησε αργά, προφέροντας λέξεις που δεν είχα ξανακούσει ποτέ στη ζωή μου: «Η Άλις έχει κυστική ίνωση».

Ήμουν τόσο χαρούμενη που ήταν ζωντανή, που δεν κατάλαβα τη σοβαρότητα της κατάστασης, παρά μόνο αφότου μας εξήγησε τι ακριβώς ήταν. Έβλεπα τον πόνο και τη συμπόνια στα μάτια του. Πώς λες σε μια μητέρα και έναν πατέρα ότι το

προσδόκιμο ζωής του παιδιού τους με κυστική ίνωση (ΚΙ) είναι τα δέκα χρόνια;

Η αδερφή Ιβ με παρότρυνε να πάω να δω την Άλις, όμως δεν μπορούσα. Άφησα τον Νικόλας να πάει μόνος του. Δε με έκανε να νιώσω τύψεις, αλλά τώρα το μετανιώνω βαθιά. Εύχομαι να ήμουν πιο δυνατή για εκείνον, και για την Άλις. Στο τέλος της εβδομάδας ο Νικόλας με πήγε στο νοσοκομείο. Ήταν εκεί, μέσα σε μια θερμοκοιτίδα, γυμνή, με σωληνάκια παντού, αλλά ήταν το πιο όμορφο κοριτσάκι που είχα δει ποτέ μου.

Η καρδιά μου ξεχείλισε από αγάπη.

Όμως, δε με άφηναν να την κρατήσω ακόμα.

Έκλαψα.

Από εκείνη τη στιγμή άρχισα να επισκέπτομαι την Άλις κάθε μέρα. Κάποιες φορές ερχόταν μαζί μου και ο Τζέικ. Με έπιανε γενναία από το χέρι και με ρωτούσε πότε θα ερχόταν η αδερφούλα του σπίτι. Ο Νικόλας κι εγώ είχαμε ραντεβού με έναν άλλο γιατρό που μας είπε περισσότερες λεπτομέρειες για την κυστική ίνωση, λέγοντάς μας ότι η πρώτη σαφής ένδειξη ήταν η απόφραξη που είχε παρατηρήσει ο αναισθησιολόγος. Μας εξήγησε ότι η κυστική ίνωση ήταν μια μη ιάσιμη γενετική πάθηση που πρόσβαλλε κυρίως τους πνεύμονες και το πάγκρεας. Ο καθένας μας έχει πιθανότητες μία στις είκοσι πέντε να είναι φορέας του γονιδίου της κυστικής ίνωσης. Ο κίνδυνος, ωστόσο, όταν δύο φορείς, όπως εγώ και ο Νικόλας, κάνουν μωρό αυξάνεται σε μία στις τέσσερις πιθανότητες το μωρό να έχει την πάθηση. Φυσικά, δεν ξέραμε πως ήμαστε και οι δύο φορείς. Ο Τζέικ ήταν υγιής. Ήταν τυχερός. Είχε γλιτώσει από τις πιθανότητες.

Ο γιατρός μάς είπε ότι οι πνεύμονες και το πεπτικό σύστημα φράζουν με βλέννες, οπότε η θεραπεία περιλαμβάνει τακτικές αντιβιώσεις και φυσιοθεραπεία. Είπε ότι έπρεπε να κάνουμε καθημερινά φυσιοθεραπεία θώρακος στην Άλις, που σήμαινε να τη χτυπάμε για να απομακρύνονται οι παχύρρευ-

στες βλέννες ώστε να αναπνέει πιο ελεύθερα. Όταν επιτέλους μου επέτρεψαν να την πάρω αγκαλιά, φοβόμουν ότι θα έσπαγε. Με φόβιζε το γεγονός ότι έπρεπε να τη χτυπάω· ότι έπρεπε να κάνω φυσιοθεραπεία θώρακος σε ένα τόσο εύθραστο μωρό.

Την πρώτη φορά που πήγα την Άλις σπίτι από το νοσοκομείο ακόμη δεν μπορούσε να χωνέψει τροφές και υγρά, τα πάντα περνούσαν από μέσα της δίχως πέψη. Θυμάμαι μια μέρα που νόμιζα πως θα τρελαινόμουν έτσι που χρειάστηκε να της αλλάξω πάνα τουλάχιστον δεκαεπτά φορές. Δεν πίστευα ότι θα μπορούσα να αντεπεξέλθω και ήθελα να γυρίσω στην ασφάλεια του νοσοκομείου, όπου θα την έκαναν να νιώσει καλύτερα.

Μόνο που δεν μπορούσαν...

Μόνο ένα θαύμα θα γιάτρνευε αυτή την κατάσταση.

Τομ

Δεκέμβριος 1998

Ο Τομ είναι στον δρόμο για την παμπ, αργοπορημένος όπως συνήθως, όταν τη βλέπει από τη βιτρίνα της γκαλερί. Φοράει ένα κόκκινο φόρεμα και έχει τα πιο εκπληκτικά αμυγδαλωτά μπλε μάτια. Την παρακολουθεί που στερεώνει μια ξανθιά τούφα πίσω από το αυτί. Ποτέ δεν πίστευε στον κεραυνοβόλο έρωτα, και γελούσε με το πόσο αφελές είναι να φαντάζεται κανείς ότι κάποιος είναι «ο μοναδικός» ύστερα από μόνο μία ματιά. Μετά τα τελευταία απανωτά μέτρια ραντεβού του, ο Τομ είχε πειστεί ότι αυτό συνέβαινε μόνο στις ταινίες, όχι στην πραγματική ζωή. Όταν του ανταποδίδει το χαμόγελο, έχει μια πονηριά στο βλέμμα. Ήδη φαντάζεται πώς θα ήταν να τη φιλάει. Αλλά μετά γυρνάει και φεύγει.

Χτυπάει το κινητό του. «Τομ!» φωνάζει ο Τζορτζ εκνευρισμένος. «Πού είσαι;»

«Έρχομαι. Φτάνω σε λίγο». Το κλείνει και αρχίζει να απομακρύνεται απρόθυμα.

Άραγε ένιωσε κάτι κι αυτή εκείνο το δευτερόλεπτο ή ήταν όλα στη φαντασία του; Σταματάει. Κοιτάζει το ρολόι του, διαστάζει. Σε μια ταινία ο ήρωας θα επέστρεφε σίγουρα στην γκαλερί και θα έψαχνε τη γυναίκα. Δε θα πήγαινε στην παμπ

να συναντήσει τον Τζορτζ, τον κολλητό του από το σχολείο, για να μιλήσουν για σπορ, αυτοκίνητα και αγώνες, πίνοντας μπύρες. Γυρνάει στην γκαλερί. *Μοιάζει με μοντέλο. Δεν είναι για τα δόντια σου, λέει μια φωνούλα μέσα στο κεφάλι του. Τι θα κάνεις; Θα συστηθείς, και μετά τι; Πώς ξέρεις καν αν είναι μόνη; Πάω στοίχημα ότι δεν είναι... Θα γίνεις ρεζίλι. Και ο Τζορτζ θα γίνει έξαλλος που άργησες πάλι....*

Ο Τομ μπαίνει στη γεμάτη κόσμο γκαλερί, νιώθοντας αμέσως σαν τη μύγα μες στο γάλα με το τζιν και τις παλιές δερμάτινες μπότες του. Σίγουρος πως πρόκειται για έκθεση με πρόσκληση, δέχεται με χαρά ένα ποτήρι σαμπάνια που του προσφέρει μία από τις σερβιτόρες· οτιδήποτε για να πάρει θάρρος. Στριμώχνεται μέσα στο πλήθος. Δεν τη βλέπει πουθενά, γι' αυτό πάει επάνω, ευχόμενος να μην έχει φύγει. Η καρδιά του σταματάει όταν τη βλέπει να στέκεται δίπλα σε δύο άντρες, ο ένας πολύ νεότερος από τον άλλο, ψηλοί και αδύνατοι με ανοιχτά καστανά μαλλιά και γυαλιά με μαύρο σκελετό. Έχει φίλο. Μα φυσικά και έχει. Δείχνουν να είναι τρυφεροί μεταξύ τους και κοντά ο ένας στον άλλο. Μιλάει και στους δύο άντρες γελώντας, καθώς αγγίζει τη μύτη της. Την περιβάλλει μια σαγηνευτική αύρα. Ακολουθεί το βλέμμα τους και κοιτάζει τον πίνακα. Αμέσως βλέπει ότι είναι η γυναίκα στην εικόνα. Φοράει ένα μαύρο πλατύγυρο καπέλο και ένα σκούρο φόρεμα που αναδεικνύει τα λεπτά, γεμάτα χάρη, χέρια της. Ανυπομονεί να απομακρυνθούν οι δύο άντρες, και σαν να εισακούστηκαν οι προσευχές του, προσπερνούν τον Τομ και κατεβαίνουν τη σκάλα, μιλώντας εμφανώς για δουλειές. Δεν τον βλέπει που την πλησιάζει. Δείχνει χαμένη στις σκέψεις της. Δεν πρέπει να δειλιάσει τώρα.

«Με λένε “Τομ”». Απλώνει το χέρι του.

«“Άλις”», λέει, ανταποδίδοντας το χαμόγελο.

Μοιάζει με ξωτικό και έχει μικρή πλακουτσή μύτη. Πιστεύει ότι είναι περίπου στην ηλικία του, είκοσι έξι. Είναι

εκπληκτικά όμορφη. Έχει πρόσωπο που δύσκολα ξεχνιέται.

Καθώς στέκεται κοντά της, ο Τομ είναι σίγουρος πως ο κόσμος του πρόκειται να αλλάξει για πάντα, οπότε γιατί ακούει αυτή τη φωνή μέσα του που του λέει να φύγει, ότι αυτό θα τον οδηγήσει σε μπελάδες;

Αγνοεί την προειδοποίηση και τη ρωτάει με τι ασχολείται. «Με τη μουσική», του λέει, ξαφνιάζοντάς τον. «Γράφω μουσική. Λατρεύω το τραγούδι».

Καθώς συνεχίζουν να κουβεντιάζουν, ο Τομ νιώθει πως ήταν της μοίρας τους να συναντηθούν οι δρόμοι τους. Όλη η πορεία της ζωής του τον οδήγησε σε αυτή τη στιγμή.

Στο να γνωρίσει την Άλις.

Ίσως τελικά να υπάρχει κεραυνοβόλος έρωτας.

Άλις

Δεκέμβριος 1998, δέκα ώρες νωρίτερα

Ξέπνοη, πλησιάζω τη ρεσεψιόν. «Λυπάμαι, το ασανσέρ δε λειτουργεί», λέει η ρεσεψιονίστ στο μοντέλο μπροστά μου. «Το κάστινγκ γίνεται στον πέμπτο, καλή μου».

Κοιτάζω τη σπειροειδή μεταλλική σκάλα διασχίζοντας διακριτικά τον χώρο της ρεσεψιόν και πηγαίνω στις γυναικείες τουαλέτες.

Μέσα στην τουαλέτα ανοίγω το φερμουάρ του ασήκωτου σάκου μου, ψαχουλεύοντας απεγνωσμένα να βρω τη συσκευή εισπνοών. Φυσικά, βρίσκω τα πάντα εκτός από αυτή: το ντοσιέ, το νεσεσέρ με τα καλλυντικά, κουτιά παχυντικών μιλκ-σείκ, ένα ζευγάρι τακούνια... Μα πού είναι;

Βρες το, Άλις.

Νιώθω σαν κάτι να είναι θαμμένο βαθιά μέσα στο στήθος μου. Είναι στερεό, σαν τούβλο. Είναι τόσο βαρύ, που δεν μπορώ να σκεφτώ τίποτε άλλο. Το μόνο που μπορώ να κάνω είναι να βήχω... Και να βήχω... Και βρίσκω τη συσκευή εισπνοών... Επιτέλους, παίρνω μια εισπνοή, προσπαθώντας να φανταστώ χαλαρωτικό ζεστό νερό να διαλύει τις βλέννες που έχουν κολλήσει στα πνευμόνια μου, το χάλι μέσα μου. Παίρνω κι άλλη εισπνοή.

Πάρε ανάσα.

Πρέπει να αναπνεύσεις.

Ζω με την κυστική ίνωση εδώ και είκοσι έξι χρόνια. Όταν ξυπνάω, το μόνο που νιώθω είναι τα πνευμόνια μου. Το στήθος μου. Πριν φύγω από το σπίτι, πρέπει να καταπίνω μία χούφτα χάπια και να εισπνέω ουσίες από συσκευές που με βοηθούν να αναπνέω. Ο βήχας είναι μόνιμος σύντροφός μου. Είναι δίπλα μου νύχτα και μέρα. Βάζω τη συσκευή εισπνοών στον σάκο μου και βρίσκω τον επίδεσμό μου.

Δεν έχω μάθει διαφορετικά, δεν ξέρω πώς είναι να είσαι υγιής, είμαι όμως τρελή που συνεχίζω να είμαι μοντέλο;

«Το Λονδίνο δεν είναι Νέα Υόρκη, δεν είναι όλα σε απόσταση βολής», μου είχε πει πριν από δεκαοκτώ μήνες στην πρώτη μου συνέντευξη η Ναόμι, η Διευθύντρια Νέων Προσώπων του πρακτορείου Star Models. *«Τα κάστινγκ γίνονται συνήθως χιλιόμετρα μακριά από σταθμούς του μετρό και πρέπει να περπατάς πολύ για να φτάσεις εκεί. Το μόντελινγκ είναι σωματικά απαιτητικό. Πρέπει να έχεις τη φυσική κατάσταση αθλητή, και αν αργοπορείς, καλύτερα να το ξεχάσεις».*

Όταν ήμουν στο πανεπιστήμιο (πρόλαβα να πάω μόλις τρεις εβδομάδες πριν εισαχθώ στο νοσοκομείο για εγχείρηση στους πνεύμονες), συνήθιζα να δίνω πολύ χρόνο στον εαυτό μου για να πηγαίνω στα μαθήματα, φτάνοντας πολύ πριν από όλους τους άλλους. Οι φοιτητές θα πρέπει να πίστευαν ότι είτε ήμουν μεγάλο σπασικλάκι είτε ερωτευμένη με τον καθηγητή των Αγγλικών.

Τυλίγω τον επίδεσμο γύρω από τον δεξιό αστράγαλό μου.

«Υπάρχει κάτι άλλο που πρέπει να γνωρίζουμε, κάτι που θα μπορούσε να σταθεί εμπόδιο;» Ακόμη βλέπω το σάστισμα στο πρόσωπο της Ναόμι όταν μου πήρε τόση ώρα να απαντήσω.

Αν είχα πει στη Ναόμι ότι είχα κυστική ίνωση θα μου έδινε άραγε τη δουλειά; Όταν σχολίασε το λεπτό σώμα μου, θα μπορούσα να της είχα πει ότι είχα κάνει εγχείρηση για αφαί-

ρηση τμήματος του εντέρου· στην πραγματικότητα, μου είχαν αφαιρέσει τα τρία τέταρτα του εντέρου. Είμαι αδύνατη διότι δεν μπορώ να χωνέψω σωστά τις τροφές και επειδή ο διαρκής βήχας και η προσπάθεια να αναπνέω κάθε δευτερόλεπτο της ζωής μου καίνε χιλιάδες θερμίδες. Δεν είναι επειδή καπνίζω και μασουλάω μαρούλια.

Στερεώνω τον επίδεσμο με μια παραμάνα. Αυτό θα πρέπει να αρκεί.

«Δε θέλω ν' ακούσω ποτέ ότι δεν μπορείς να κάνεις μια δουλειά εξαιτίας κάποιου φίλου, βήχα ή κηδεία γιαγιάς, σύμφωνοι, Άλις;»

Με ανανεωμένη ενέργεια, έχω βάλει πάλι τον σάκο στον ώμο και βγαίνω από τις τουαλέτες.

«Αν σε αναλάβω, όλα τα υπόλοιπα θα έρχονται μετά την καριέρα σου. Άρα, αν έχεις αμφιβολίες, πες το μου τώρα».

Η χλιδατή πλευρά της δουλειάς μου σίγουρα με προσέλυσε, με τη Ναόμι να μου υπόσχεται την ευκαιρία να ταξιδέψω και να γνωρίσω καινούργιο κόσμο. Η ιδέα των πεντάστερων ξενοδοχείων σε εξωτικούς προορισμούς εξαφάνισε κάθε αμφιβολία μου. Είχα πιάσει το στιλό και είχα υπογράψει στη διακεκομμένη γραμμή. Πότε άφησα εγώ κάτι να με εμποδίσει, ειδικά την κυστική ίνωση;

Επιστρέφω στη ρεσεψιόν, δείχνοντας το μπανταρισμένο πόδι μου. «Μπορεί να αργήσω λίγο», λέω στη ρεσεψιονίστ, δείχνοντας τον επίδεσμο. «Ατύχημα στο σκι». Στο σκι; Χαμογελάω μέσα μου. Ούτε μπότες του σκι δεν μπορώ να βάλω χωρίς να βρίζω.

«Ω, καημένη μου. Πάρε τον χρόνο σου. Θα τους ενημερώσω ότι ήρθες».

Αργά, αρχίζω να ανεβαίνω τις σκάλες. *Ακόμη* θέλω να βήξω. Αυτό δε σταματάει ποτέ. Είναι σαν να τρέχω σε μαραθώνιο χωρίς τέρμα. Ακούω το στήθος μου να κροταλίζει και να δονείται, η βλέννα κινείται μέσα μου σαν πηχτή μελάσα.

Ένα μοντέλο με προσπερνάει. Γυρνάει. Με κοιτάζει που συνεχίζω να βήχω.

Θα πιστεύει ότι είμαι καπνίστρια.

Μπαίνω σε έναν ανοιχτό, ενιαίο χώρο και στέκομαι σε μια σειρά ανθρώπων που περιμένουν να δουν δύο γυναίκες οι οποίες κάθονται πίσω από ένα γραφείο. Μία από τις οργανώτριες με πλησιάζει με έναν πίνακα. Τσεκάρει το όνομά μου στη λίστα της και μου δίνει ένα χαρτάκι με έναν μεγάλο μαύρο αριθμό. Νούμερο «13».

Μη βγάλετε συμπεράσματα από αυτό.

Αυτό το κάστινγκ είναι για μια μεγάλη εταιρεία ρούχων. Είμαι ένα εβδομήντα, όχι αρκετά ψηλή για τον χώρο της μόδας, αλλά ευτυχώς είναι καλό για μένα από τότε που υπάρχει περισσότερο δουλειά στις διαφημίσεις υψηλής ποιότητας. Παρακολουθώ ένα μοντέλο που δίνει το ντοσιέ της στις δύο γυναίκες, οι οποίες αρχίζουν να ξεφυλλίζουν τις φωτογραφίες της. Έπειτα της λένε να πάει πίσω από ένα παραβάν να αλλάξει, και εμφανίζεται με μαύρο επίσημο φόρεμα για να τη βγάλουν φωτογραφία. Εγώ φοράω ίσιο τζιν και μπλουζάκι με λεπτές τιράντες. *Τη χρειάζομαι αυτή τη δουλειά. Και μόνο η προσπάθεια που έκανα για να φτάσω ως εδώ θα πρέπει να αξίζει τον κόπο.*

«Το “13”», φωνάζει μία από τις γυναίκες πίσω από το γραφείο.

Καθώς τις πλησιάζω κουτσαίνοντας, με ρωτάει: «Τι έπαθες;»

«Έπεσα από το ποδήλατο. Στραμπούλισα τον αστράγαλό μου».

«Λυπάμαι», λέει η άλλη, λες και παίρνουν σειρά για να μιλήσουν.

«Ω, μην ανησυχείτε». Χαμογελάω καθησυχαστικά καθώς τους δίνω το ντοσιέ μου. «Έχει σχεδόν περάσει».

«Λυπάμαι», επαναλαμβάνει με διαφορετικό τόνο, «δεν είσαι αυτό που ψάχνουμε».

«Το “14”», φωνάζει η πρώτη, κοιτάζοντας πάνω από τον ώμο μου σαν να είμαι χαλασμένο εμπόρευμα.

Κάνει πολύ κρύο, βρέχει καταρορακτωδώς, δεν έχω ομπρέλα, και η στάση του λεωφορείου απέχει τριάντα λεπτά με τα πόδια. Βγάζω το κινητό μου.

Όμως, η μαμά έχει μάθημα ζωγραφικής. Της υποσχέθηκα πως θα τα κατάφερα μόνη μου.

Τον Τζέικ;

Αυτός θα βουρλιζεται οργανώνοντας την αποψινή έκθεσή του.

Την Κατ; Η Κατ είναι η κολλητή μου. Είναι επενδύτρια.

Τη φαντάζομαι στο γραφείο της, με χαρτιά γεμάτα χιλιάδες νούμερα με τις τιμές των μετοχών αραδιασμένα μπροστά της. Θα μιλάει στο τηλέφωνο για αγορά μετοχών και προθεσμιακές καταθέσεις. Αποκλείεται να μπορεί να πει στους πελάτες, ή το αφεντικό της, ότι πρέπει να πεταχτεί για λίγο έξω...

Απομακρύνομαι αργά από το κτίριο, προσπαθώντας να επιλέξω το καλύτερο σημείο για να βρω ταξί, γιατί το μέρος είναι πολύ ερημικό. Νιώθω τα πόδια μου σαν να έχουν κολλήσει σε τσιμέντο, η υγρασία και το κρύο είναι ο εχθρός μου, δεν μπορώ να κρεβατωθώ με λοίμωξη...

Σταματάω όταν βλέπω κάτι να κινείται, κάτι που με κάνει να θέλω να βάλω τα κλάματα. Είναι παλιό, μπλε σκούρο και παίζει κλασική μουσική.

Η οδηγός μοιάζει εκπληκτικά με τη μαμά μου.

«Πόση ώρα περίμενες;» Βγάζω τα τακούνια μου και βουρλιάζω στη θέση του συνοδηγού, με την ανακούφιση να με πλημμυρίζει.

«Όχι πολύ».

«Δεν είχες μάθημα ζωγραφικής;»

«Ακυρώθηκε».

Ξέρει ότι δεν την πιστεύω.

«Μπορώ να γραφτώ ξανά στην τάξη και να επαναλάβω το σημερινό μάθημα».

Νιώθω τύψεις που θυσίασε το μάθημά της για να έρθει να με πάρει, ειδικά από τη στιγμή που ολόκληρο το πρωινό ήταν χάσιμο χρόνου...

«Ίσως θα έπρεπε να ασχοληθείς με κάτι άλλο», λέει η μαμά, κάτι που υποπτεύομαι πως ήθελε να μου προτείνει εδώ και καιρό.

Σκέφτομαι τους τελευταίους δεκαοκτώ μήνες, να εμφανίζομαι σε αποθήκες στη μέση του πουθενά με άλλα σαράντα μοντέλα μόνο και μόνο για να μου λένε ότι έψαχναν κάποια ψηλότερη, πιο σταρένια, κάποια με καστανά μάτια, και όχι μπλε· πήρα κάποιες καλές δουλειές στην πορεία. Το μόντελινγκ μπορεί να έριξε κάπως την αυτοπεποίθησή μου, αλλά την ίδια στιγμή το να φιγουράρω στο *Taller* με έκανε να πιστέψω περισσότερο στον εαυτό μου. Ποτέ δε θα ξεχάσω πόσο ενθουσιάστηκε η Φρίντα, η ατζέντισσά μου, όταν μου είπε πως είχα επιλεγεί ανάμεσα σε εκατοντάδες μοντέλα, και αυτό, φυσικά, μου έδωσε το υπόβαθρο για άλλες δουλειές. Χαίρομαι που υπέγραψα πριν από δεκαοκτώ μήνες. Δεν είμαι τύπος που μετανιώνει. Αλλά τώρα τελευταία ξαγρυπνώ πολλές νύχτες πιστεύοντας ότι υπάρχει κάτι άλλο για μένα εκεί έξω. «Ίσως», λέω στη μαμά. «Ίσως έχεις δίκιο».

«Τι λες για μαθήματα σχεδίου μόδας;» ρωτάει. Προς το τέλος της εφηβείας της, η μαμά πήγε σε μια σχολή σχεδίου μόδας στο Λονδίνο, όπου ένας φλογερός Ρώσος τής δίδαξε κατασκευή πατρών και ράψιμο. Έφτιαχνε μόνη της όλα τα μποέμικα ρούχα της, ενώ έραφε ακόμα και το νυφικό της. Μερικές φορές αναρωτιέμαι αν η μαμά το μετάνιωσε που δεν έγινε σχεδιάστρια μόδας μετά τον γάμο της και αφότου απέ-

κτησε τον Τζέικ κι εμένα. Ίσως να σκόπευε· όμως η ζωή δεν έρχεται πάντα όπως τη σχεδιάζουμε.

«Δε νομίζω».

«Κατασκευή καπέλων;»

Κατασκευή καπέλων; «Ούτε κλωστή σε βελόνα δεν μπορώ να περάσω, μαμά».

Γελάμε.

«Η μπορείς να γίνεις καθηγήτρια Αγγλικών ως ξένης γλώσσας».

Πες της ότι θες να γίνεις τραγουδίστρια· ότι θες να γράφεις μουσική. Λατρεύω το τραγούδι και τον χορό από τότε που ήμουν μικρή και πάντα ονειρευόμουν να ανέβω σε σκηνή. Όταν με τον Τζέικ βλέπαμε το Top of the Pops, φανταζόμουν μια μέρα να γινόμουν διάσημη σαν την Κάιλι Μινόγκ. Ο Τζέικ ήθελε να γίνει ο επόμενος Τζόνι Γκρίνγουντ, ο κιθαρίστας των Radiohead. Σκέφτομαι το πανεπιστήμιο. Ήταν μια σκοτεινή περίοδος της ζωής μου. Δεν ήμουν φυσιολογική φοιτήτρια, και πολλές φορές ήταν δύσκολο να βλέπω τους φίλους μου να απολαμβάνουν την ελευθερία τους, ενώ εγώ έμενα ακόμη σπίτι, όσο ευγνώμων κι αν ήμουν που είχα την άνευ όρων αγάπη και υποστήριξη των γονιών μου. Το μόνο πράγμα που με βοηθούσε να καταλαβαίνω την κατάστασή μου ήταν να γράφω τις σκέψεις και τα συναισθήματά μου σε τραγούδια. Να τραγουδάω.

Κοιτάζω τη μαμά και σκέφτομαι να της πω ότι θέλω να ζητήσω τη γνώμη του καθηγητή Τέιλορ για μια καριέρα στο τραγούδι. Ο καθηγητής Τέιλορ είναι ο γιατρός μου. Ο θεός μου με τη λευκή ποδιά...

«Άλις;» λέει η μαμά. «Νομίζω πως θα γινόσουν πολύ καλή δασκάλα. Είναι κάτι που μπορείς να κάνεις κάποιες ώρες μόνο και—»

«Όχι». Έχω χάσει ήδη πολύ χρόνο κάνοντας λάθος πράγματα.

«Μη λες απλώς “όχι”».

«Όχι».

«Άλις!» γελάει πάλι μαζί μου. «Τι θα έλεγες για συγγραφή; Γράψε ένα μυθιστόρημα».

«Θα έχω πεθάνει μέχρι να δημοσιευτεί».

«Μη λες τέτοια. Μια μικρή ιστορία, τότε». Η μαμά γυρνάει προς το μέρος μου με αυτή τη σπίθα στα μάτια που μας κάνει να μοιάζουμε τόσο πολύ.

«Μίλησες καθόλου με τον Τζέικ;» ρωτάω, θέλοντας να αλλάξω θέμα.

«Ναι, είναι ενθουσιασμένος με την αποψινή του έκθεση, αλλά φοβάται μήπως δεν πουλήσει πολλά κομμάτια».

«Μια χαρά θα πάει».

«Ξέρεις πώς είναι όμως, κουρδίζεται από μόνος του. Αυτή η νέα γκαλερί έχει επενδύσει πολλά σ' αυτόν».

Πόζαρα για τον Τζέικ αρκετές φορές, ειδικά στην αρχή της καριέρας του, τότε που χρειαζόταν μοντέλα. Απόψε εκθέτει, εκτός από τα πολλά πορτρέτα και τοπία, μια σειρά μ' εμένα ζωγραφισμένη με ζωηρά χρώματα νέον, καθώς και έναν πίνακά μου όπου φοράω ένα καλοκαιρινό φόρεμα στη νότια Γαλλία. Από ένα ντόπιο μαγαζί είχα αγοράσει και ένα μαύρο πλατύγυρο καπέλο.

«Ο Φιλ θα έρθει;» ρωτάει η μαμά.

Ο Φιλ είναι ο φίλος μου. Είναι διευθυντής λογιστηρίου σε μια διαφημιστική εταιρεία.

Κουνάω το κεφάλι. «Τον επόμενο μήνα έχουμε την πρώτη μας επέτειο».

Γνέφει χωρίς να σχολιάσει.

Γνώρισα τον Φιλ στο ταϊλανδέζικο της γειτονιάς. «Προφανώς συμβάλλεις πολύ στα κέρδη της επιχείρησης», είχε πει, ακούγοντάς με να απαριθμώ τα πάντα στο μενού. Πάντα παραγγέλνω περισσότερα από όσα χρειάζομαι, γιατί πρέπει να τρώω πολύ για να διατηρώ το βάρος μου υγιές. Ο Φιλ ήταν

ψηλούτοικος (λέει πως είναι ένα ογδόντα δύο, αλλά είναι ένα εβδομήντα επτά), με σκούρα μαλλιά, ελαφριά αξυρισιά και δερμάτινο μπουφάν. Είχε ένα χαμόγελο που φώτιζε τα μπλε μάτια του, υπονοώντας ότι είχε κάνει κάτι πονηρό, όπως για παράδειγμα ότι είχε κοιμηθεί με την κόρη του λυκειάρχη. «Με λένε “Φίλιπ”, αλλά όλοι με φωνάζουν “Φιλ”», είχε πει.

«“Άλις”».

«Μόνη;»

«Ίσως. Εσύ;»

«Ίσως». Τα μάτια του έπαιξαν με τα δικά μου.

«Ενδιαφέρον».

«Ναι, πολύ ενδιαφέρον».

Όταν ήρθε το φαγητό μας, ανταλλάξαμε τηλέφωνα. «Θα σε πάρω», είχε πει, μιμούμενος την κίνηση. Στη διαδρομή για το σπίτι χτύπησε το κινητό μου. Γύρισα και τον είδα να ακουμπάει σε έναν φανοστάτη. «Τι λες για δείπνο αύριο βράδυ;» είπε.

Του είπα για την «πάθηση στους πνεύμονες» στο τρίτο ραντεβού. Πάντα πίστευα ότι οι λέξεις «κυστική ίνωση» ακούγονταν άσχημες και τρομακτικές, και δεν ήθελα ο Φιλ να τρομάξει. Εκτός αυτού, η κυστική ίνωση δε με καθορίζει. Δεν είναι αυτή που είμαι. Ήθελα επίσης να του εξηγήσω ότι, παρόλο που η βάση μου ήταν το πατρικό μου, είχα το δικό μου διαμέρισμα και τον δικό μου χώρο. Είχα γυρίσει σπίτι έπειτα από μια μικρή υποτροπή, αλλά η μετακόμιση ήταν προσωρινή.

Κοιτάζω τη μαμά, μη γνωρίζοντας πόσα άκουσε από τον τσακωμό που είχαμε πριν από δύο εβδομάδες. Ήταν ένα πρωινό Δευτέρας, και ο Φιλ ήταν έξαλλος γιατί ο βήχας μου τον είχε κρατήσει ξύπνιο όλη νύχτα. «Έχω πολύ σημαντικό ραντεβού σήμερα και δεν έχω κοιμηθεί ούτε λεπτό», είχε φωνάξει, ορμώντας έξω από το υπνοδωμάτιο και μαζεύοντας τα ρούχα που είχε σκορπίσει στο πάτωμα το προηγούμενο βράδυ. «Για σένα είναι όλα καλά, Άλις. Εσύ δεν έχεις να πας στη

δουλειά. Το μόνο που κάνεις είναι να χαζολογάς στα διάφορα κάστινγκ, όσο εμείς οι άλλοι δουλεύουμε».

Τα 'χασα τόσο πολύ, που δεν είπα λέξη.

Αργότερα εκείνο το απόγευμα έγραφα, όταν κατέβηκε η μαμά με ένα δώρο. Κόκκινα τριαντάφυλλα. Με παρακολούθησε που άνοιγα το λευκό φακελάκι. Μέσα στην κάρτα το μήνυμα έγραφε: «Σε παρακαλώ, συγχώρεσέ με».

«Συγγνώμη που έχασες το μάθημα ζωγραφικής», λέω, όταν η μαμά παρκάρει το αυτοκίνητο. «Τι θέμα είχα;»

«Ζωγραφική εμπύχων. Προοπτική και ανατομία. Προφανώς θα είχαμε έναν αληθινό άντρα...»

«Έναν αληθινό άντρα».

Σβήνει τη μηχανή. «Μη με πειράζεις. Ναι, αληθινό άντρα, γυμνό, μέσα στο στούντιο. Τον Αλμπέρτο».

Σηκώνω το φρύδι.

«Με χρειάζονται», λέει.

Συγκινούμαι. «Ευχαριστώ, μαμά».

«Εκτός αυτού, δε θα ήξερα πού να στυλώσω τα μάτια μου».

Καθώς η μαμά κι εγώ ανεβαίνουμε τα σκαλιά της μπροστινής πόρτας, χτυπάει το κινητό μου. Είναι η Φρίντα, η ατζέντισσά μου.

«Πού είσαι;» γαβγίζει με το που το σηκώνω.

«Δεν πήρα τη δουλειά».

«Δεν έχει σημασία, πρέπει να πας στο Μπέθναλ Γκριν σε σαράντα πέντε λεπτά», λέει, πριν αρχίσει να αραδιάζει τη διεύθυνση του επόμενου κάστινγκ με ταχύτητα ρεκόρ.

Να πάω; Μπορώ να πάω μέχρι εκεί; Μπορώ να δοκιμάσω μια τελευταία φορά...

Η μαμά ξεκλειδώνει την πόρτα. Λίγα λεπτά πριν, της είχα προτείνει να πάμε να φάμε μεσημεριανό, για να την ευχαριστήσω που ήρθε να με πάρει.

«Και μην αργήσεις», λέει η Φρίντα, έτοιμη να το κλείσει.

«Δεν μπορώ», λέω, και το μυαλό μου τρέχει σε ακόμα ένα

κάστινγκ όπου θα περιμένω ώρες μόνο για να με απορρίψουν επειδή δεν είμαι αυτό που θέλουν. Το θέμα είναι ότι ποτέ δε θα φτιάξω όνομα σε αυτή τη βιομηχανία. Το μόνο που μπορώ να ελπίζω είναι μικροδουλειές εδώ κι εκεί. «Δεν μπορώ».

«Τι εννοείς δεν μπορείς; Εκτός κι αν είσαι του θανατά, τσακίσου αμέσως στο Μπέθναλ—»

«Όχι».

«Τι τρέχει;»

«Λυπάμαι πάρα πολύ, Φρίντα, αλλά δεν μπορώ να το κάνω άλλο πια».

Θέλω να γίνω τραγουδίστρια.

Θέλω να γράφω τραγούδια που να λένε κάτι.

Είναι το μόνο που θα με κάνει ευτυχισμένη.

Κάθε φορά που σκέφτομαι να βρω έναν μάνατζερ, κάθε φορά που επιτρέπω στον εαυτό μου να ονειρευτεί ότι θα υπέγραφα συμβόλαιο με δισκογραφική εταιρεία, θυμάμαι τη δασκάλα της μουσικής, τη δεσποινίδα Ουόρντ, κι εκείνο το μοιραίο μάθημα στο σχολείο.

Αλλά τώρα ξέρω ότι δε θα βρω γαλήνη μέσα μου αν δε σταματήσω ν' ακούω τη φωνή της και αν δεν αρχίσω ν' ακούω τη δική μου.

Ο **Τομ** ερωτεύτηκε την Άλις τη στιγμή που την αντίκρισε. Συνειδητοποίησε ότι δε θα ήταν καθόλου εύκολο να είναι μαζί της, αλλά η Άλις είναι γεμάτη ενέργεια, ένας ήλιος που λάμπει στον κατά τ' άλλα συνηθισμένο κόσμο του.

Κάποιοι μπορεί να βλέπουν την **Άλις** και να νομίζουν ότι έχει τα πάντα στη ζωή της. Όμως, η Άλις ξέρει ότι δεν είναι σαν τις άλλες γυναίκες. Η ζωή της είναι περίπλοκη, απρόβλεπτη, δύσκολη. Αλλά δεν της αρέσει ο οίκτος. Το μόνο που θέλει να κάνει, το μόνο που ήθελε ποτέ, είναι να τραγουδάει.

Στην Άλις έχουν πει να μην ακολουθεί τα όνειρά της. Το ίδιο και στον Τομ. Αλλά όταν η μοίρα τους έχει ήδη φερθεί σκληρά, είναι ώρα να σταματήσουν να ακούν τους άλλους και να ακολουθήσουν μόνο την καρδιά τους.

Βασισμένο σε αληθινή ιστορία, ένα συγκλονιστικό μυθιστόρημα για τη δύναμη της ανθρώπινης θέλησης και της αγάπης.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-2359-3

9 786180 123593

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΠΣ: 20107

Γ Ι Α Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ Μ Ε Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ